

Γράφει ο
Ειδικός συνεργάτης

Τα παράδοξα του κ. Νίκου Φίλη

Πολλά είναι τα παράδοξα με τη διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών στο δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο, έτσι όπως την αποφάσισε ο κ. υπουργός της Παιδείας.

Το πρώτο είναι ότι η απόφαση του κ. Φίλη να αλλάξει το πρόγραμμα σπουδών, δηλαδή τους στόχους και τα περιεχόμενα του μαθήματος αυτού, παρουσιάζεται ως προοδευτική ανατροπή, ως μεταρρύθμιση με αριστερό πρόσημο για την καταπολέμηση του σκοταδισμού και την απελευθέρωση του μαθητή από τα υποτιθέμενα δεσμά της θρησκευτικής πίστης, με το επιχείρημα ότι το σχολείο δεν είναι τόπος όπου μαθαίνει κανείς να πιστεύει σε υπερβατικές αλήθειες, αλλά θεσμός που ενισχύει την απόκτηση γνώσεων γύρω από τις θρησκείες. Πάλι καλά, γιατί ο Μαρξ δεν άντεχε ούτε την πίστη, αλλά ούτε και τη γνώση περί των θρησκειών. Όλα αυτά ήταν άχρηστα και βλαβερά για την επανάσταση. Θα ήταν άδικο να προσάψει κανείς στον κ. Φίλη παλινδρόμηση στον Μαρξ, όχι όμως και στην κ. Διαμαντοπούλου, καθώς ο ίδιος ομολόγησε, όταν στριμώχτηκε από τις αντιδράσεις που προκάλεσαν οι πρόσφατες δηλώσεις του, ότι αυτός απλώς περάτωσε εκείνο που είχε ξεκινήσει και σχεδόν ολοκληρώσει η πρώτη: Τη μεταρρύθμιση στο μάθημα των Θρησκευτικών. Δεν πρόκειται λοιπόν για αριστερή μεταρρυθμιστική τομή, αλλά για συνέχεια μιας πολιτικής του υποτιθέμενου πολιτικού και ιδεολογικού αντιπάλου.

Το δεύτερο παράδοξο είναι ότι ο υπουργός, υιοθετώντας τις απόψεις των συμβούλων του στο (τρόπος του λέγειν) Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής, διαπίστωσε ότι, στην ουσία, η διδασκαλία των Θρησκευτικών είναι κατήχηση, από την οποία κινδυνεύουν οι μαθητές και κυρίως οι αλλόθρησκοι, που ακούγοντας τον θεολόγο να διδάσκει το μάθημα ίσως αλλάξουν θρησκεία. Ποιος θα φανταζόταν ότι τα πράγματα στο σχολείο είναι τόσο σοβαρά, όταν ο ίδιος υπουργός προσφάτως δήλωνε ότι το μάθημα των Θρησκευτικών είναι «η ώρα του παιδιού», δηλαδή παιδαγωγική καλάρωση. Αν ο χαβαλές είναι η σύγχρονη μέθοδος προσηλυτισμού, τότε ο υπουργός ίσως έχει κάποιο δίκιο.

Το τρίτο είναι ότι από την κατήχηση μέσω του μαθήματος των Θρησκευτικών φαίνεται να κινδυνεύουν μόνον οι ορθόδοξοι μαθητές, γι' αυτό ακριβώς η αλλαγή αφορά το μάθημα των Θρησκευτικών στο δημόσιο σχολείο. Αλλαγές σε άλλα προγράμματα Θρησκευτικών σε σχολεία όπου φοιτούν, π.χ., μουσουλμάνοι μαθητές, όπως στη Θράκη, ούτε έγιναν ούτε προβλέπονται. Υποθέτω για ποιον λόγο: Ο κίνδυνος της κατήχησης και του σκοταδισμού προέρχεται μόνον από το μάθημα των Θρησκευτικών για ορθόδοξους μαθητές. Οι άλλοι έχουν περάσει ήδη στο στάδιο της θρησκευσιολογίας αυτόματα, χωρίς να μεσολαβήσουν υπουργικές αποφάσεις. Έχει φροντίσει για αυτό το Divanet.

Το τέταρτο παράδοξο είναι ότι ο υπουργός καλεί την Εκκλησία σε διάλογο για τα Θρησκευτικά όταν έχει ήδη υπογράψει τις αποφάσεις για τις αλλαγές στη διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών και υποχρεώνοντας τους θεολόγους να τις εφαρμόσουν, αν δεν επιθυμούν να τιμωρηθούν (ακόμη και με απόλυση) για παράβαση καθήκοντος. Προφανώς, ο υπουργός δηλώνει ανοιχτός σε συζήτηση για το πώς θα εφαρμοστούν οι αποφάσεις του και όχι για το αν αυτές θα εφαρμοστούν. Επομένως καλεί την Εκκλησία να συμβάλει σε έναν κριτικό διάλογο με αντικείμενο, ας πούμε, την αμφισβήτηση του δόγματος της Αγίας Τριάδος. Αυτό όντως είναι καινούριο, κανείς υπουργός Παιδείας μέχρι τώρα δεν το έχει ζητήσει.

Το πέμπτο είναι ότι ο υπουργός και κάποια ομάδα συριζαίων θεολόγων –«συριζαίος θεολόγος» είναι συνώνυμο του «αριστερού Μνημονίου»– διαπίστωσαν ότι η διδασκαλία των Θρησκευτικών, όπως γίνεται σήμερα, αποτελεί κατήχηση. Όμως μας κρύβουν τον τρόπο με τον οποίο ανακάλυψαν το σκάνδαλο: Ποιος, τότε, πώς διαπίστωσε ότι η διδασκαλία των Θρησκευτικών σήμερα ισοδυναμεί με κατήχηση. Θεία έμπνευση, προφανώς. Δόγμα, κάτι σαν το «πίστευε και μη ερεύνα».

Το έκτο παράδοξο είναι η διά της αμήχανης (;) σιωπής συναίνεση σύμπαντος του εκουχρονιστικού τόξου των κοιτzaamπάδων της παγκοσμιοποίησης στις απόψεις και τις αποφάσεις του κ. υπουργού, προφανώς με το σκεπτικό «σιγά μην αφήσουμε στον ΣΥΡΙΖΑ το μονοπώλιο της εξόντωσης του σκοταδισμού».

Και τα παράδοξα δεν έχουν τέλος. Δείγματα των καιρών. Είναι περισσότερο από σαφές σε τι στοχεύει ο θόρυβος που προκάλεσε ο κ. υπουργός της Παιδείας, όχι μόνο με τις δηλώσεις του για τον ρόλο της Εκκλησίας στην Κατοχή και στη χούντα αλλά και με την αλλαγή του προγράμματος σπουδών των Θρησκευτικών, χωρίς να περιμένει πρώτα τη συνταγματική αναθεώρηση ή έστω την αλλαγή του βασικού νόμου για την εκπαίδευση. Η στόχευση της παρακαμψής του (προφανώς σκοταδιστικού...) Συντάγματος είναι διπλή: Πρώτον, ο επικοινωνιακός αντιπερισπασμός, δηλαδή να σπκωθεί στον δημόσιο λόγο αριστερός θόρυβος, που θα σκεπάσει την επικίνδυνη βουή που έχει ξεσπάσει για όχι και τόσο αριστερές κυβερνητικές πρακτικές. Δεύτερον, η καλλιέργεια ανέξοδης αριστερής ταυτότητας στα ιδεολογικά, όταν στα υπόλοιπα οι ταυτόσεις είναι υποχρεωτικές και αφορούν τον χθεσινό (αλλά και σημερινό) υποτιθέμενο πολιτικοϊδεολογικό αντίπαλο. Τίθεται έτσι το -μη θεολογικό- εργώτημα: Έχει όρια ο πολιτικός κυνισμός;